

Szinay Balázs

Élőhang

Nem vagyok Bach, Buddha,
 Freud, Weber vagy Hegel,
 „Aham brahmásmi” Lélek vagyok,
 ahogy a Véda beszéli el.
 Nem ismer a tudomány,
 a vallás sem őrzi meg nevem,
 nem fél majd elveszíteni a világ,
 az idő tovább telik nélkülem.
 A Lét költője vagyok, világosság,
 polihisztor a transzcendensben,
 sosem született, el nem múló látogató, pillanat,
 ismeretlen okozat e rendhagyó eszméletben.
 Megéltem egy korszak realitását,
 s tapintottam benne az elme kettőssége mögötti csendet,
 míg a világ a szenvedélytől kínlódott,
 tanúként figyeltem, hogy az ember mivé nevelt embert.
 Születtek és elbuktak itt eszmék,
 -izmusoktól remélt az elérkezett,
 vallást alapított a misszionárius,
 mások a tudományban szültek végtelent.
 Velem közben az élet csak történt,
 s megszólalt bennem a mindenség költészete,
 míg a formák változtak, újrateremtődtek,
 ami belül volt, megmaradt, a középpont természeté.
 A statikus „sem ez, sem az”, az érzékelésen
 kívül eső, dilemma feletti emelkedett,
 a végletek okozta krízisből kiemelkedő tudat feletti,
 az egyetlen valós tudás, a tapasztalat és ismeret.
 Csak ez a zeneiség, ami létező,
 míg hamis, és csak fényezi egóját a megszületett,
 káprázatába menekülve szenderül élete álmába,
 már világokon, életeken s testeken át szendergett.
 Láttam én, s tanúsítom most is
 – megerősítve szemléletem, kondicionálva emlékeimet –
 elmondom felszólalásom összefoglalóját,
 a XX. század magvát, egy XXI. századi történetet.

A lemondás filozófiája

Énünkbe borult
a világ,
milliárdnyi lakatlan
szigetre szakadt,
idegen tőlünk
a szellem üresség útja,
szimbolikánk ősi,
mindig a nem tudásból fakadt.

Egyetlen a lemondás,
de sokfélének ismerik
az általa
okozott halált,
egyre üzőttebben
hangsúlyozzuk az egót,
s ezzel csak
sürgetjük az önfeladást.

Az élet és
a halál megvezet,
életünk egy
pillanatnyi illúzió,
halálunk néhány
percnyi remegés,
ám a szubjektum nélkül
a lélek meztelen és ragyogó.

Elveszíthetjük
a nem létezőt,
hisz eredetünknek
nincs miről lemondania,
hittük egyszer, hogy forma,
amit most látunk,
de az csak csalódásunk alapjának
eleven tapasztalata.

Nem vagyunk
az univerzum elsősülöttjei,
s kiemelt
kegyeltjei sem,
létformánk lehetősége
tévedésünk felismerése,
s a magyszabadulás
utáni csend.

Vázolt valóság

Leképeződni vágyott az akarat,
a győzelem tükrét szorongatva
magára bámulni tudatával,
létrehozni a boldogság szimmetriáját,
felülmúlni a forrást
egy párhuzamos tengelytartománnyal.

Megérkeztünk, s kivárva a korokat
feléltük létezésünk.
Tüneteivé váltunk a túlvilág valóságának,
sejtbe kódoltuk az információt
s nem sikerült továbblépnünk,
elhittük, hogy már nem várnak.

Mindenből eredetire vágyunk, mégis
megcsalni reméltünk egy
funkcionális természetet.
Ragaszkodással szültük anyaggá
a természetfelettit, de megaláztuk a
testetlen változó művészetet.

Mint a szent, ki vállalta a világ szégyenét,
mint a szerelmes, ki megelégette kedvesét,
mint az évszázad, mi letudta utolsó évtizedét,
mint a vallás, mi jól szolgálta Istenét,

a világ most visszahúzódik, megpihen,
hogy újra megbocsáthasson.